

L'AGENDA

DIMARTS 8 D'OCTUBRE
Girona ▶ Cinefòrum amb «Amar la vida» i taula rodona sobre cures paliatives.

● ESPAI CAIXA
● 18.00 H
☎ 972201306
@ WWW.GIRONA.AECC.ES

DIJOUS 10 D'OCTUBRE
Girona ▶ Tertúlia-sopar social «Aprent a respectar els drets humans de les persones amb discapacitat» amb Josep M. Solé, advocat i director de Suport.

● LA ROSALEDA
● 19.30 H
● 10 EUROS SOPAR
☎ 972227911
@ GIRONA@VOLUNTARIS.CAT

DIVENDRES 11 D'OCTUBRE
Girona ▶ Taula rodona «La llei i el dret a morir dignament» amb Fernando Marín i Isabel Alonso de DMD Catalunya i Marco Aparicio Wilhelm, professor de la UdG.

● SALA DE GRAUS DE LA FACULTAT DE DRET DE LA UDG
● 17.00 H
@ DMD.GIRONA@GMAIL.COM

Anglès ▶ Presentació del llibre «El voluntari» d'Eduard Sadurní.

● SALA FONTBERNAT
● 20.30 H ☎ 972224963
@ ONCOLLIGAGIRONA.CAT

DIMARTS 15 D'OCTUBRE
Girona ▶ Xerrada «El patrimoni protegit: un recurs que cal conèixer», amb Joan Benítez i Miquel Regalat, advocats.

● SEU SOCIAL DE MIFAS
● 17.30 H ☎ 972414041
@ WWW.MIFAS.CAT

DIJOUS 17 D'OCTUBRE
Girona/Vilablareix ▶ Tercer sopar solidari de Càritas «Un sopar de compromís»

● MAS MARROCH
● 19.30 H
● DONATIU 75 EUROS
☎ 9722049801
@ WWW.CARITASGIRONA.CAT

DIMARTS 22 D'OCTUBRE
Girona ▶ Xerrada «Quines preguntes faries al cardiòleg, si fos possible?», amb el doctor Josep Iglesias.

● HOTEL ENTITATS
● 18.00 H
☎ 972221419 (TARDES)
@ INFO@GICOR.ORG

Demanda ▶ Càritas Salt busca persones compromeses, sensibles i amb ganes de dedicar una mica del seu temps al bé comú. Podeu adreçar-vos a Hotel d'Entitats, c/ Sant Dionís, 42, (972242472) o email (salt@caritasgirona.cat)

«Lleis com la de l'eutanàsia no han de ser moneda de canvi entre partits»

▶ Cristina Vallès, coordinadora de l'Associació Dret a Morir Dignament DMD-Girona

CRISTINA VALLÈS GIRONA

■ «Som un exèrcit desarmat lluitant per la despenalització de l'eutanàsia». L'Angel Hernández, l'home que va assistir el suïcidi de la seva muller, María José Carrasco, malalta d'esclerosi múltiple des de feia més de 30 anys i ja en fase terminal, explicava així la seva i la nostra lluita per aconseguir que l'eutanàsia sigui legalitzada. Nosaltres, des de DMD, diem que som societat civil empenyent per aconseguir un dret que reclama el 87% de la població de l'estat espanyol, segons les últimes enquestes. Un dret que no arriba.

Cada vegada que al Congrés s'entorpeix la seva discussió, es desestima parlar-ne o que cau la legislatura sense haver-ho resolt, suposa un desengany per a les persones malaltes que estan esperant una solució positiva, tranquil·la i acompanyada per al seu final de vida.

En una reunió recent de DMD, al Congrés, un dels polítics participants ens va dir que havíem de tenir paciència i confiança. Quan Maria José Carrasco va morir ajudada pel seu marit, aquella frase em va assaltar: Maria José Carrasco tenia paciència i va confiar que la llei arribaria a temps per a ella, però quan va caure la legislatura va decidir que ja no podia esperar més i, tot i saber a què s'enfrontaria el seu marit, li va demanar que l'ajudés a deixar de patir, li va demanar que l'ajudés a morir.

A l'estat espanyol hi ha 10 CCAA amb lleis de mort digna que garanteixen atenció a final de vida i cures paliatives universals, lleis que sovint no s'han arribat a desenvolupar per falta de voluntat política.

El Document de Voluntats Anticipades, una de les grans fites aconseguides per DMD, és legal des de l'any 2000 a Catalunya (document que és la nostra veu quan

«Quan el cos es converteix en una presó, la mort és un alliberament», obra de l'artista Dani Torrent, que n'ha cedit els drets a l'entitat.

ja no podem expressar-nos) però l'han signat només un 2% de la població. Falta voluntat política per promoure la seva implantació.

Les lleis serveixen per protegir les persones més dèbils, sobretot quan són minories, perquè les persones que demanarien morir per eutanàsia en el nostre país serien poques si tenim en compte el que passa en els països en què l'eutanàsia ja és legal. Calculem que a Catalunya serien unes

1.300 persones cada any, persones que ara no tenen aquest dret i moren en unes condicions que no són les elles que desitgen. Falta voluntat política per legislar el dret a l'eutanàsia.

No ens agradaria arribar a la mateixa conclusió que Angel Hernández, que diu «som un exèrcit desarmat davant d'una minoria política amb poder que es nega que el dret a l'eutanàsia tiri endavant».

No volem veure mai més com

la Llei d'Eutanàsia es converteix en moneda de canvi entre els partits com la Llei presentada per Podem el 2017, que no va entrar a discussió per l'abstenció del PSOE, o la llei proposada pel PSOE el 2018, entorpidada amb les contínues interpel·lacions del PP i Ciutadans des de la taula del Congrés o la presentació novament de la llei per part del PSOE just quan sabien que estava a punt de caure la legislatura... Lleis com la de l'eutanàsia no han d'estar sotmeses als alts i baixos de picabaralles entre els partits; cal una visió transversal per legislar i aprovar-la.

Catalunya ha fet molts avenços en el camp del tractament de final de vida: des del terreny municipal amb el suport de molts consistoris a mocions de suport a la mort digna; des del Parlament, amb l'aprovació per àmplia majoria de la demanda de reforma del Codi Penal per tal de despenalitzar el suïcidi assistit i la regulació de l'eutanàsia, proposta ratificada i enviada novament a Madrid el passat mes de juliol, que és la primera Proposició de Llei que s'haurà de discutir en la propera legislatura i en el camp de la Salut, amb l'aprovació del desplegament de cures paliatives a tot el territori o per la creació de l'Observatori de la mort.

Des de DMD ens felicitem per aquests avenços, molts d'ells aconseguits a partir de propostes fetes per la nostra associació. Ara cal una disposició ferma per desplegar aquestes resolucions, molt condicionades per les necessàries inversions per portar-ho a terme de manera efectiva.

No volem ni podem tenir més paciència: hi ha persones que ho necessiten. Per respecte a les persones malaltes, a les seves famílies i als equips mèdics que les atenen, necessitem ja legalitzar l'eutanàsia.

«El somriure de l'Hèctor»

CRISTINA FERNÁNDEZ

VOLUNTÀRIA D'ONCOLLIGA GIRONA

■ Fa 15 anys, fent el meu voluntariat hospitalari, vaig tenir la immensa sort de conèixer l'Hèctor i els seus pares, l'Àngel i la Laura. Passaven per una molt mala temporada. L'Hèctor patia una leucèmia amb molt mal pronòstic. Va ser aleshores que ens vam conèixer.

La veritat és que al principi em va costar una mica apropar-me a ells perquè el fet que una persona que no coneixes de res entri a la teva habitació, a la teva intimitat, en uns moments tan durs, no és

gens fàcil. Fins que no passen uns quants dies i vas assimilant el que està passant, col·locant les coses al seu lloc, no t'adones que necessites ajuda. L'Hèctor aleshores tenia 19 anys, estudiava medicina. Estava a la flor de la vida i de sobte passa el número de la mala sort i li toca a ell. Això és molt difícil d'assimilar quan ho tens tot per davant, i et preguntes per què a mi.

La primera tongada van ser 7 mesos d'hospital, aïllaments, febres, defenses baixes i tot el que comporta una leucèmia. Però a pesar de totes les complicacions,

l'Hèctor em rebia sempre amb un somriure. Un somriure que només en moments molt crítics es va esborrar de la seva cara a causa dels dolors tan forts que patia, pels mals de cap i pel seu estat general.

Amb l'Hèctor i la seva família ens hem anat trobant durant aquests anys. Ell venia de tant en tant a un taller de treballs manuals que fèiem amb persones i familiars que patien o havien patit alguna mena de càncer. Ens ho passàvem molt bé, era molt divertit. Fèiem un berenar, teníem la Neus i la Leonor, que sempre explica-

ven acudits, la Mar, la Rosa, la Lluïsa, la Meri, en Sebas... Teníem un grupet molt maco.

Com són les coses de la vida! Ara, fa poc temps, ens hem tornat a trobar, hem conversat durant força estona i hem reviscut aquella situació. Ens hem adonat de com som d'importants els uns per als altres. Jo, dins meu, sabia el que significaven per mi l'Hèctor i els seus pares, però no ens ho havíem dit mai de tu a tu. Quan és la mateixa família qui et diu «no saps com ens vas ajudar en aquells moments difícils», llavors és un èxtasi d'alegria.